

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 5. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 665 (Alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares endeligt.

Spørgsmål nr. 665:

Vil ministeren kommentere Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *Paposhvili mod Belgien* af 13. december 2016 samt seniorforsker, ph.d. Peter Vedel Kessings artikel om dommen i "EU-ret og Menneskeret" nr. 1, 2017 og redegøre for, om dommen får konsekvenser for den danske praksis med hensyn til tildeling af humanitære opholdstilladelser efter udlændingelovens § 9 b?

Svar:

1. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol afsagde den 13. december 2016 dom i sagen *Paposhvili mod Belgien*. Dommen vedrører udsendelse af alvorligt syge personer.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol gennemgår i *præmis 172-181* sin hidtidige praksis for udsendelse af personer, der er alvorligt syge. Domstolen opsummerer bl.a. sin hidtidige praksis, hvorefter udlændinge, der står over for udvisning, som udgangspunkt ikke har ret til ophold i en konventionsstat for dér at fortsætte med at modtage medicinsk, social eller anden form for bistand, og at det forhold, at den pågældendes vilkår, herunder den forventede levetid, vil blive væsentligt forringet eller forkortet i tilfælde af udsendelse, ikke i sig selv kan medføre en krænkelse af artikel 3. Kun i meget ekstraordinære tilfælde, hvor der er tvungende humanitære modhensyn, kan det være i strid med artikel 3 at udsende en udlænding, der lider af en alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, til et land, hvor der ikke er adgang til behandling.

I praksis har Domstolen fortolket begrebet *meget ekstraordinære tilfælde* i overensstemmelse med sin dom af 2. maj 1997 i sagen *D mod Storbritannien* således, at meget ekstraordinære tilfælde ("very exceptional cases") foreligger i en situation, hvor en udlænding er kritisk syg og døden nær (terminalstadiet). I en dom af 27. maj 2008 i sagen *N mod Storbritannien* anførte Domstolen dog, at den ikke ville udelukke, at der kunne foreligge andre meget ekstraordinære tilfælde end

2. februar 2018

Udlændingeafdeling
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 5755
Akt-id 221627

situationen, som forelå i sagen *D mod Storbritannien*. Domstolen anførte imidlertid ikke, hvori disse andre ekstraordinære tilfælde består.

I Paposhvili-dommens *præmis 182* markerer Domstolen, at retstilstanden præciseres. Domstolen vil således afklare praksis og redegøre nærmere for, hvornår der kan foreligge "andre meget ekstraordinære tilfælde".

Præmis 183 er herefter den centrale præmis i dommen. Domstolen udtaler således, at der ved "meget ekstraordinære tilfælde" forstås situationer, hvor der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende, selvom døden ikke er nært forestående, vil blive udsat for en virkelig risiko, som følge af mangel på passende behandling i modtagerstaten eller manglende adgang til sådan behandling, for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring ("serious, rapid and irreversible decline") i vedkommendes helbredstilstand, der vil resultere i intens lidelse eller i en væsentlig reduktion i forventet restlevetid. Domstolen understreger, at dette er i overensstemmelse med den høje tærskel for anvendelse af artikel 3 i sager om udsendelse af alvorligt syge udlændinge.

Herefter indfører Domstolen i *præmis 185* en sagsbehandlingspligt for de nationale myndigheder.

Det er i første omgang op til udlændingen at føre bevis ("adduce evidence") for den påståede risiko. Udlændingen skal således fremlægge beviser, der godtgør, at der er vægtige grunde til at tro, at der kan være tale om en artikel 3-situation (*præmis 186*). Hvis udlændingen kan føre bevis for den påståede risiko, er det op til staten at afkræfte tvivlen. Det forudsætter en indgående prøvelse af de forudsigelige konsekvenser af en udsendelse, hvor der lægges vægt på de generelle oplysninger om modtagerstaten og oplysningerne om den individuelle udlænding, hvilket omfatter en sammenligning af udlændingens helbredstilstand henholdsvis før og efter udsendelse (*præmis 187*).

Domstolen bemærker, at der ved vurderingen lægges vægt på, om den behandling, der er generelt tilgængelig i modtagerstaten, er tilstrækkelig og passende til at sikre, at udlændingen ikke udsættes for en behandling i strid med artikel 3, og det afgørende er således ikke behandlingsniveauet i den udvisende stat, eller om behandlingen i modtagerstaten er på et sammenligneligt niveau, ligesom artikel 3 ikke sikrer ret til en behandling i modtagerstaten, der ikke er tilgængelig for resten af befolkningen (*præmis 188-189*).

Myndighederne skal undersøge, om behandlingen generelt er tilgængelig i hjemlandet.

Det følger herefter af *præmis 190*, at myndighederne også skal overveje, om udlændingen rent faktisk har adgang til at modtage behandlingen i hjemlandet, hvilket omfatter spørgsmål om tilgængelighed både med hensyn til afstand og omkostninger. Domstolen henviser i den forbindelse til sin hidtidige praksis på området.

Hvis der herefter foreligger alvorlig tvivl med hensyn til konsekvenserne for den syge udlænding i tilfælde af udsendelse, kan den udvisende stat have pligt til at opnå en individuel og tilstrækkelig garanti fra modtagerstaten om, at behandlingen eksisterer og vil være tilgængelig for udlændingen, inden en udsendelse gennemføres (*præmis 191*).

Det forhold, at modtagerstaten er en medlemsstat, der også er bundet af konventionen, er ikke i sig selv afgørende for, om udsendelse vil være i strid med konventionen (*præmis 193*).

2. I forhold til den konkrete sag, som dommen vedrører, var der tale om en georgisk statsborger (Georgie Paposhvili), som kom til Belgien i 1998 med sin kone og et barn. Han fik sidenhen to børn mere. Han fik afslag på asyl og på opholdstilladelse på andet grundlag. Fra 1999 og frem til 2005 blev Paposhvili dømt for adskillige lovovertrædelser, og han blev derfor udvist på grund af den begåede kriminalitet.

Under afsoning af en fængselsstraf i 2006 fik han konstateret bl.a. leukæmi. Han modtog forskellig behandling, og hans forventede levetid blev i 2008 vurderet til at være 3-5 år. Sygdommen forværredes, og i 2012 vurderede en læge, at ophør af behandlingen kunne føre til Paposhvilis død. I 2015 vurderede en læge, at ophør af behandling ville medføre en forventet levetid på tre måneder, samt at Paposhvili ikke havde adgang til behandlingen i Georgien.

Paposhvili søgte flere gange om opholdstilladelse af humanitære årsager under henvisning til, at det ikke var muligt at få behandling for hans leukæmi i Georgien. Han fik imidlertid afslag med henvisning til, at han var udelukket fra at få opholdstilladelse efter belgisk lovgivning på grund af den begåede kriminalitet. De belgiske myndigheder foretog derfor ikke yderligere undersøgelser i sagen i forhold til Belgiens internationale forpligtelser.

Paposhvili indbragte herefter sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol med påstand om, at hans udvisning til Georgien ville sætte ham i fare for umenneskelig behandling og en tidligere død på grund af, at behandlingen, som han havde modtaget i Belgien, ikke var tilgængelig i Georgien. I 2016 døde Paposhvili i Belgien, men da de efterladte ønskede at fortsætte sagen, fortsatte Menneskerettighedsdomstolen behandlingen.

Menneskerettighedsdomstolen fastslog i sin dom, at Belgien ville have krænket Den Europæiske Menneskeretskonventions (EMRK) artikel 3 (om forbud mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf) og artikel 8 (om ret til privat- og familieliv), hvis Paposhvili var blevet udsendt af Belgien til Georgien, idet Belgien i den konkrete sag ikke havde overholdt sin undersøgelsespligt.

3. I den artikel, der henvises til i spørgsmålet, anfører forfatteren, at han mener, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i Paposhvili-sagen bør føre til, at Udlændinge- og Integrationsministeriet ændrer sin praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Forfatteren anfører, at Domstolen med Paposhvili-dommen har lempet sygdomskriteriet og skærpet undersøgelseskravet. Forfatteren anfører således, at det ikke længere er tilstrækkeligt blot at undersøge, om en udlænding lider af en terminal sygdom. Der bør herudover foretages en konkret og individuel vurdering af, om udlændingen vil have adgang til den nødvendige behandling og pleje i hjemlandet, herunder i forhold til økonomi, sociale og familiemæssige netværk og afstand til behandling.

Forfatteren anfører endvidere, at den danske praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse synes at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols tidligere praksis om staters undersøgelsespligt, hvorefter det ansås for tilstrækkeligt at vurdere de generelle behandlingsmuligheder i hjemlandet.

Forfatteren finder imidlertid, at Udlændinge- og Integrationsministeriet på baggrund af dommen bør ændre praksis, så udlændingens reelle behandlingsmuligheder i hjemlandet undersøges, og der foretages en konkret og individuel vurdering af, om udlændingen vil have adgang til den nødvendige behandling og pleje i hjemlandet, herunder i forhold til økonomi, sociale og familiemæssige netværk og afstand til behandling.

Forfatteren finder på den baggrund, at ministeriet er forpligtet til at indrette sin praksis efter EMD-praksis, der efter forfatterens opfattelse i meget vidt omfang svarer til dansk praksis før praksisændringen i 2010.

4. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriet opfattelse, at Paposhvili-dommen grundlæggende handler om tre ting.

Hidtil har Domstolen i sin praksis antaget, at personer, der lider af en alvorlig sygdom i terminalstadiet, er omfattet af beskyttelsen i artikel 3. Men Domstolen har som nævnt i 2008 anført, at der kunne være andre "meget ekstraordinære tilfælde", hvor en alvorligt syg person er omfattet af denne beskyttelse.

I Paposhvili-dommen finder Domstolen så for første gang anledning til at præcisere, hvad der nærmere ligger i disse andre "meget ekstraordinære tilfælde", hvor udsendelse af en alvorligt syg udlænding vil rejse spørgsmål i forhold til EMRK artikel 3, selvom døden ikke er nært forestående.

Der er også efter Paposhvili-dommen en meget høj tærskel, før et forhold er omfattet af EMRK artikel 3. Bestemmelsen vil således fortsat kun blive krænket, hvis der foreligger meget ekstraordinære tilfælde. Det drejer sig om de grupper af alvorligt syge udlændinge, for hvem det må antages, at udlændingen uden behandling i hjemlandet er i reel risiko for at blive udsat for en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring i vedkommendes helbredstilstand, der vil resultere i intens lidelse eller i en væsentlig reduktion i forventet restlevetid (*præmis 183*).

Der kan efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, meddeles humanitær opholdstilladelse, hvis "væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imø-

dekomme ansøgningen". Afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige humanitære hensyn, som kan begrunde opholdstilladelse efter den nævnte bestemmelse, beror på et skøn.

I praksis er udlændingens helbredsforhold et kerneområde for bestemmelsens anvendelse. Helbredsbetings humanitær opholdstilladelse forudsætter, at udlændingen lider af en meget alvorlig behandlingskrævende sygdom (sygdomskriteriet). Derudover stilles der som altovervejende udgangspunkt krav om, at behandling ikke er tilgængelig i ansøgerens hjemland (kriteriet om fravær af behandlingsmuligheder i hjemlandet).

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets praksis anses sygdomskriteriet for opfyldt, hvis der er tale om en meget alvorlig fysisk eller psykisk sygdom. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en ansøger lider af meget alvorlige hjertesygdomme, nyresygdomme, tarmsygdomme, blodsygdomme, insulinkrævende diabetes samt egentlige sindssygdomme, hvor den pågældende lider af en psykose f.eks. paranoid psykose og skizofreni. Opremsningen er ikke udtømmende.

Sygdomskriteriet vil efter Udlændinge- og Integrationsministeriets praksis kunne være opfyldt selv i sager, hvor en udlænding lider af en sygdom, hvor en manglende behandling ikke vil medføre en alvorlig, hurtig og uoprettelig forværring i vedkommendes helbredstilstand med intens lidelse eller væsentlig reduktion i den forventede restlevetid til følge.

På den baggrund finder Udlændinge- og Integrationsministeriet ikke på baggrund af dommen anledning til at ændre praksis for fortolkning af sygdomskriteriet, som allerede efter dansk praksis omfatter såvel uhelbredelige sygdomme i terminalstadiet som andre meget alvorlige sygdomme. Ministeriet har således ikke fundet holdepunkter i dommen for, at den danske fortolkning af sygdomskriteriet er for snæver.

For det andet medfører dommen en udvidet undersøgelsespligt i de særlige sager, som er omfattet af dommen.

Det fremgår af dommen, at myndighederne fra sag til sag skal overveje, om den behandling, der generelt er tilgængelig i modtagerstaten, er tilstrækkelig og passende til den pågældendes sygdom, således at vedkommende ikke udsættes for behandling i strid med artikel 3 (*præmis 189*).

Det er i første omgang op til udlændingen at føre bevis for den påståede risiko. Hvis udlændingen fremlægger beviser, så der er vægtige grunde til at antage, at det vil kunne stride mod artikel 3 at udsende den pågældende, vil det være op til staten at afkræfte tvivlen.

Det er en betingelse for at meddele helbredsbetings humanitær opholdstilladelse til en ansøger, der lider af en meget alvorlig fysisk eller psykisk sygdom, at an-

søgeren ikke har adgang til den nødvendige behandling i sit hjemland (kriteriet om fravær af behandlingsmuligheder i hjemlandet).

Efter gældende praksis er det op til udlændingen at fremlægge oplysninger om, at vedkommende lider af en alvorlig sygdom og modtager behandling herfor.

Udlændinge- og Integrationsministeriet foretager herefter efter praksis allerede en vurdering af, hvorvidt den pågældende har adgang til medicin i de sager, hvor ministeriet har fundet, at den pågældende lider af en meget alvorlig sygdom.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer på den baggrund ikke, at der er behov for at justere ministeriets fortolkning af, hvornår medicin og behandling generelt er tilgængeligt.

Domstolen anfører herudover, at myndighederne skal overveje, i hvilken udstrækning den pågældende *faktisk* vil have adgang til behandling i modtagerstaten (*præmis 190*). Domstolen bemærker i den forbindelse (i overensstemmelse med dens tidligere afsagte domme), at staterne bl.a. skal overveje omkostninger ved medicinering og behandling, om der er et tilgængeligt socialt og familiemæssigt netværk, og den distance, der skal rejses for at få adgang til den nødvendige pleje.

Domstolen har ikke i dommen udtalt sig om, hvornår undersøgelsespligten indtræder, udover at der skal foreligge vægtige grunde. Det følger dog heraf, at der skal noget til.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets gældende praksis vil det normalt være uden betydning for meddelelse af en helbredsbetingset opholdstilladelse, at en given behandling alene er tilgængelig i f.eks. privat regi mod egenbetaling, ligesom egenbetalingens størrelse som udgangspunkt er uden betydning. Det er endvidere ikke en betingelse, at den behandling, som er tilgængelig i hjemlandet, er af samme karakter som den behandling, der tilbydes i det danske sundhedsvæsen, så længe der foreligger oplysninger fra hjemlandets sundhedsmyndigheder eller andre relevante aktører om, at den pågældende sygdom rent faktisk kan behandles i hjemlandet.

Det er desuden normalt uden betydning, at den nødvendige behandling er tilgængelig på apoteker med videre i hele hjemlandet. Såfremt det pågældende land asylretligt anses for ét land, vil en ansøger således kunne henvises til at modtage den foreskrevne behandling i en anden del af landet også, selvom den pågældende var bosiddende et andet sted i hjemlandet inden sin udrejse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har hidtil alene undersøgt spørgsmål om f.eks. omkostninger ved medicin og afstand til behandling i de sager, hvor det på baggrund af sagens oplysninger umiddelbart blev skønnet, at ansøgeren opfylder den høje tærskel for meddelelse af humanitær opholdstilladelse.

Ministeriet har således kun lagt vægt på prisen af behandlingen, hvis der er konkrete holdepunkter for, at der er tale om en meget dyr behandling. Justitsministeriet har således f.eks. (på det tidspunkt, hvor udlændingeområdet hørte under Justitsministeriet) behandlet en sag, hvor der var oplysninger om, at en ansøger led af en meget alvorlig fysisk sygdom, hvor den livsnødvendige medicin her i landet kostede mere end 80.000 kr. om måneden. På den baggrund blev det besluttet at undersøge, hvad behandlingen i hjemlandet ville koste. Ministeriets undersøgelse af prisen på medicinen i hjemlandet blev imidlertid ikke tilendebragt, da den nødvendige behandling efterfølgende viste sig ikke at være tilgængelig.

Der har endvidere efter den hidtidige praksis i ekstraordinære tilfælde kunnet meddeles humanitær opholdstilladelse, hvis det ville være farefuldt for en ansøger at nå frem til behandlingsstedet, og den pågældende f.eks. på grund af sin sygdom ikke ville være i stand til at bosætte sig i den del af landet, hvor behandlingen var tilgængelig.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at dommen medfører, at behandlingens faktiske tilgængelighed i de særlige sager, hvor der på baggrund af udlændingens egne forhold er væsentlig grund til at tro, at der ikke er faktisk adgang til en behandling i hjemlandet, nu skal undersøges nærmere.

Er der således på baggrund af ansøgerens personlige forhold vægtige grunde til at tro, at vedkommende ikke har faktisk adgang til at modtage behandling, vil Udlændinge- og Integrationsministeriet fremover skulle foretage yderligere sagskridt med henblik på at undersøge dette nærmere.

Ved vurdering af spørgsmålet om faktisk adgang skal der bl.a. ses på spørgsmålet om omkostninger, socialt og familiært netværk og afstand.

Der vil som hidtil være en høj tærskel for, hvornår behandling ikke anses for faktisk tilgængeligt.

For det tredje åbner Domstolen også op for, at man i sager, hvor der efter den udvidede undersøgelse er alvorlig tvivl om konsekvenserne af en udsendelse, alligevel har mulighed for at udsende den pågældende ved brug af en individuel og tilstrækkelig garanti fra modtagerstaten.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har ikke hidtil overvejet at anvende garantier i sager om humanitær opholdstilladelse.

5. I Paposhvili-sagen var Paposhvili udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse som følge af, at han havde begået kriminalitet i Belgien. De belgiske myndigheder undersøgte på den baggrund ikke, om den behandling, som Paposhvili havde brug for, var tilgængelig i hjemlandet.

Der er ligeledes efter dansk ret mulighed for at udelukke en udlænding fra opholdstilladelse, hvis pågældende har begået kriminalitet.

Det følger således af udlændingelovens § 10, stk. 4, at en udlænding, der har indrejseforbud, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f, §§ 9 i-9 n eller 9 p, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4. Kravet om, at der skal være forløbet to år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er EU-borger, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 b (om ulovligt ophold), jf. § 10, stk. 4, 2. pkt.

Efter praksis vil en udlænding, som er udvist af Danmark ved dom med et indrejseforbud, således være udelukket fra at blive meddelt humanitær opholdstilladelse, hvis vedkommende ikke har været udrejst i to år.

Det følger af udlændingelovens § 50, stk. 1, at en udlænding, der er udvist ved dom, som ikke har været udrejst af Danmark, og som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten. Hvis retten ophæver udvisningen, vil udlændingen kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter § 9 b, stk. 1, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

Efter praksis har Udlændinge- og Integrationsministeriet hidtil som udgangspunkt ikke nærmere undersøgt sygdommens karakter samt tilgængeligheden af medicin i hjemlandet i de sager, hvor udlændingen er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 4.

Selvom Paposhvili var udelukket fra opholdstilladelse på grund af, at han havde begået kriminalitet, fandt Domstolen i Paposhvili-dommen, at det ville have udgjort en krænkelse af EMRK artikel 3, hvis Paposhvili var blevet udsendt af Belgien, da de belgiske myndigheder ikke havde undersøgt, om der var medicin tilgængeligt i hjemlandet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har på den baggrund fundet anledning til at justere praksis i forbindelse med behandling af sager, hvor der meddeles afslag på humanitær opholdstilladelse som følge af, at udlændingen er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 4.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil således fremover i sager, hvor der meddeles afslag på humanitær opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 4, 1. pkt., og hvor udlændingen fortsat opholder sig i Danmark, vejlede udlændingen om, at udlændingen i medfør af udlændingelovens § 50 har mulighed for at indbringe spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for domstolene, hvis der er indtrådt væsentlige ændringer i den pågældendes forhold, jf. udlændingelovens § 26.

Såfremt udlændingen ikke ønsker at indbringe spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten, eller retten ikke har fundet anledning til at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50, men ministeriet vurderer, at den pågældende vil være i en situation, hvor det vil stride mod artikel 3 at udsende den pågældende, vil ministeriet således fremadrettet henvise den pågældende til tålt ophold,

indtil vedkommende kan udsendes af landet. Det skyldes, at udlændingelovens § 10 udtømmende regulerer adgangen til at meddele opholdstilladelse til udlændinge med indrejseforbud. En udlænding med et indrejseforbud, der har fået afslag på asyl, vil derfor ikke kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1, selv om den pågældende ikke for tiden kan udsendes.

6. Samlet er det Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der ikke efter de internationale konventioner og traktater eksisterer en ret for udlændinge til at opholde sig i et land, hvor de pågældende ikke er statsborgere, alene med henvisning til, at de pågældende modtager eller ønsker at modtage f.eks. medicinsk behandling i dette land.

Det er derfor Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse fortsat – i overensstemmelse med bestemmelsens hidtidige formål – skal have undtagelsens karakter. Bestemmelsen har et snævert anvendelsesområde.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse skal administreres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

I henhold til EMRK artikel 3 må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det også efter Paposhvili-dommen følger, at EMRK artikel 3 ikke beskytter mod udsendelse af en udlænding med fysiske eller psykiske helbredsproblemer til et land med lavere behandlingsstandard og/eller begrænsede behandlingsmuligheder, medmindre der foreligger meget ekstraordinære tilfælde.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i Paposhvili-dommen redegjort for, hvad der skal forstås ved andre meget ekstraordinære tilfælde. Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der for at sikre, at afgørelser på det humanitære område træffes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, er behov for at indføre ekstra sagsbehandlingskridt i visse særlige sager, således at ansøgerens faktiske adgang til behandling undersøges nærmere. Det er endvidere ministeriets opfattelse, at ministeriet bl.a. med den ovenfor beskrevne justering af praksis i forhold til behandling af sager, hvor udlændingen er udvist af Danmark som følge af, at den pågældende har begået kriminalitet, opfylder de nødvendige undersøgelseskrav af behandlingsmulighederne i hjemlandet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil følge kommende domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol tæt og justere den danske praksis, hvis der måtte blive behov derfor.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 5. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 666 (Alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 666:

Det fremgår af bemærkningerne til L 188 (2009-10), punkt 8.4.2., at regeringen (den daværende VK regering) "finder, at den danske praksis for vurdering af tilgængeligheden af behandlingsmuligheder i hjemlandet bør indrettes i overensstemmelse med praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol". Er dette også den nuværende regerings opfattelse, og vil ministeren redegøre for, hvordan regeringen vil bringe den danske praksis i overensstemmelse med menneskerettighedsdomstolens praksis, som den er udtrykt i dommen i sagen Paposhvili mod Belgien af 13. december 2016?

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af UUI spørgsmål 665 (Alm. del).

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

2. februar 2018

Udlændingeafdeling
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 5756
Akt-id 221629

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 5. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 668 (Alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed endelig besvares.

Spørgsmål nr. 668:

Hvilke forpligtelser til en undersøgelse af behandlingsmulighederne i det modtagende land giver det de danske myndigheder i sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i afsnit 189 i dommen Paposhvili mod Belgien af 13. december 2016 slår fast, at den tilbagesendende stat er forpligtet til i hver enkelt sag ("on a case-by-case basis") at undersøge, om den behandling, der generelt er til stede i modtagerlandet, er tilstrækkelig og passende for at sikre, at ansøgeren ikke ved tilbagesendelse udsættes for en krænkelse af EMRK's artikel 3?

Svar:

Der henvises til besvarelsen af UUI spørgsmål 665 (Alm. del).

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

2. februar 2018

Udlændingeafdeling
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 5758
Akt-id 221631

JUSTITS MINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 1. maj 2017
Kontor: Straffuldbyrdselskontoret
Sagsbeh: Signe Astrid Bruun
Sagsnr.: 2017-0032/40-0053
Dok.: 2280519

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 669 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 5. april 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Lene Steen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 669 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Vil ministeren kommentere artiklen ”Fængselsbetjente: Konstant rotation af medarbejdere på udrejsecenter er farligt” på dr.dk den 3. april 2017 (<http://www.dr.dk/nyheder/regionale/midt-vest/faengselsbetjente-konstant-rotation-afmedarbejdere-paa-udrejsecenter-er>)? I den forbindelse bedes ministeren forholde sig til følgende:

- Kan ministeren bekræfte, at de ansatte på Kærhovedgård selv har søgt ansættelse her, og at der i overskuelig fremtid vil være behov for personale på Kærhovedgård, da der ikke er tale om en midlertidig institution?
- Er ministeren enig i, at personlige relationer mellem personale og beboere er vigtige for en rolig afvikling af hverdagen, og at disse relationer reduceres, hvis der er skiftende personale?
- Er ministeren enig i, at der er stor forskel på et fængselsmiljø og miljøet på et udrejsecentret (love og regler, tekniske installationer, it systemer, og beføjelser over for beboere/indsatte), og at det taler for en specialisering af personalet?
- Er ministeren enig i, at det er tidskrævende at oplære og instruere nye fængselsbetjente, hvis rotationsordning sættes i værk?
- Hvad er samarbejdspartners (Politi, Røde Kors mm.) indstilling til beslutningen om rotationsordning for betjentgruppen?
- Kan man sikre, at personalet føler ejerskab og engagement i stedet og beboerne, når det kun drejer sig om kortere tjenestepophold på Kærhovedgård?
- Hvor lang tid vil det tage, at genoptræne de færdigheder, som man ønsker at fastholde gennem rotation, hvis de fængselsbetjente med fast tilknytning til Kærhovedgård på et tidspunkt skal bruges andre steder i kriminalforsorgen?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, der har oplyst følgende:

”Kriminalforsorgen er generelt inde i en udvikling, hvor også fængselsbetjentenes arbejdsopgaver ændrer sig hurtigt, og hvor der stilles ændrede krav til kerneopgaven i forhold til straf-fuldbyrdelse. Der indføres nye arbejdsopgaver og metoder, ligesom den IT-mæssige understøttelse ændres for at kunne understøtte de mange forandringer. I lyset heraf har kriminalforsorgens ledelse fundet det hensigtsmæssigt, at fængselsbetjentrollen på udrejsecentrene løses af fængselsbetjente, der indro-keres til opgaven. Hermed kan man både drage nytte af fængselsbetjentenes kompetencer indenfor relationsarbejde og verbal konflikthåndtering på Udrejsecenter Kærshovedgård og

samtidigt sikre, at deres kompetencer i forhold til arbejdet med dømte og varetægtsfængslede ikke svækkes i unødigt grad.

1. Kriminalforsorgen kan i relation til spørgsmålet om, hvorvidt de ansatte selv har søgt ansættelse på Udrejsecenter Kærshovedgård, oplyse, at Kærshovedgård – inden det blev et udrejsecenter – var en del af Statsfængslet Midtjylland, som bestod af Kærshovedgård og Nørre Snede fængsler. De fængselsbetjente, som allerede var ansat, fortsatte med samme tjenestesteder. Kriminalforsorgen kan oplyse, at beslutningen om rotation blev truffet i forbindelse med, at udrejsecentret gik i drift i 2015/2016. Beslutningen skal efter planen effektueres i 2017.

Personalet på Kærshovedgård udgøres af fængselsbetjente og af institutionsmedarbejdere, som supplerer fængselsbetjentene.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der i overskuelig fremtid vil være behov for personale på Kærshovedgård, kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at Udlændingestyrelsen og kriminalforsorgen indgår kontrakter for 1 år ad gangen. Der er for nylig indgået operatørkontrakt mellem Udlændingestyrelsen og kriminalforsorgen om at drive Kærshovedgård som udrejsecenter i hele 2017. Der vil således fortsat være personale på Kærshovedgård. Både institutionsmedarbejdere, som vil være ansat fast på udrejsecentret, og fængselsbetjente, der vil rokere ind. Fængselsbetjentene vil ikke rokere på én gang – rokeringen vil foregå med få fængselsbetjente ad gangen i løbende rotation.

2. For så vidt angår spørgsmålet om relationerne mellem personale og beboere kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at fængselsbetjentene er dygtige til relationsarbejde, da dette udgør en ikke uvæsentlig del af deres uddannelse, f.eks. i fagene etik og professionalism, kommunikation, arbejde med institutionsmiljøet og ikke mindst konflikthåndtering. Opgaveløsningen i udrejsecenteret relaterer sig dog primært mod kontrolopgaven, hvilket også gør sig gældende for institutionsmedarbejderne.

Det er kriminalforsorgens vurdering, at forholdet mellem de ansatte og beboerne, og herunder relationsarbejdet, vil fungere på tilfredsstillende vis med de givne rammer. Kriminalforsorgens ledelse har endvidere vurderet, at det er mest hensigtsmæssigt med en rotationsordning, sådan at fængselsbetjente bevarer deres primære arbejdsplads i fængslerne og arresthuse.

3. I relation til spørgsmålet om behovet for specialisering af personalet på udrejsecentre kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at udrejsecentre drives med fængselsbe-

tjente, som med de fængselsfaglige kompetencer kan løse opgaven i de to udrejsecentre, som kriminalforsorgen har indgået aftale med Udlændingestyrelsen om at drive. På udrejsecentrene findes tillige institutionsmedarbejdere, som oplæres og instrueres af kriminalforsorgen, og som alene har tjeneste på udrejsecentrene.

Kriminalforsorgen vurderer, at de opgaver, som er særegne for udrejsecentrene, kan løses på fuldt betryggende vis med den nævnte personalesammensætning, herunder med den beskrevne rotationsordning.

4. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt en rotationsordning vil være tidskrævende i relation til oplæring af nye fængselsbetjente, kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at der vil foregå en kort introduktion til udrejsecentret i starten af rotationsperioden, og at udrejsecentrene som nævnt ovenfor drives med fængselsbetjente, som med de fængselsfaglige kompetencer kan løse opgaven i de to udrejsecentre.

Det er en almindelig udfordring i kriminalforsorgens arbejde, at belægssammensætningen løbende skifter. Det vil sige, at fængselsbetjente er vant til at arbejde med skiftende indsatte/personer, f.eks. i arresthuse, hvor nye varetægtsfængslede kommer ind og andre bliver løsladt eller skal videre til afsøning. Det er et vilkår for den måde kriminalforsorgen arbejder med relationer på. I et udrejsecenter vil det også være et vilkår, at der er skiftende beboere. Det vil være en del af den oplæring i relationsarbejde, som også institutionsmedarbejderne vil få.

Det er på den baggrund ikke kriminalforsorgens vurdering, at rotationsordningen vil være en tidskrævende opgave i relation til oplæring af nye fængselsbetjente.

5. I relation til samarbejdspartnernes indstilling til beslutningen om at indføre en rotationsordning kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at hverken politiet eller Røde Kors vil blive hørt om en rotationsordning, idet det er kriminalforsorgens opfattelse, at bemanding af udrejsecentrene alene er et anliggende for kriminalforsorgen.

6. I relation til spørgsmålet om personalets engagement i arbejdet på Udrejsecenter Kærshovedgård kan Direktoratet for Kriminalforsorgen oplyse, at kriminalforsorgen vurderer, at der udvises fornødent engagement fra personalet. Der er flere tilkendegivelser fra personalet om, at man finder opgaven spændende, særligt henset til varigheden af tjenesten på et udrejsecenter, der som følge af rokeringsordningen er af kortere varighed.

Muligheden for at gøre tjeneste på et udrejsecenter vil derfor blive budt ud til alle fængselsbetjente, som frivilligt kan byde ind på opgaven. På den måde kan fængselsbetjente prøve kræfter med en anden type opgave, end den man normalt har som fængselsbetjent – og stadig bevare sit job som fængselsbetjent.

7. I relation til spørgsmålet om genoptræning af fængselsbetjentenes færdigheder kan kriminalforsorgen oplyse, at Kærshovedgård har været udrejsecenter i godt et år, og der er derfor ikke anledning til længerevarende genoptræning, når fængselsbetjente med fast tilknytning til Kærshovedgård skal gøre tjeneste på andre institutioner i kriminalforsorgen, ligesom der heller ikke er anledning til længerevarende genoptræning efter f.eks. barselsorlov eller tjenestefrihed af kortere varighed.”

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 12. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 204 (alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 204:

Hvor mange afslag er der givet på humanitært ophold i Danmark siden Paposhvildommen den 13. december 2016 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol? Ministeren bedes ligeledes oplyse, hvor mange udvisninger der siden dommen er blevet effektueret. Oplysningerne bedes opgjort på månedsbasis.

Svar:

Der er i perioden 14. december 2016-11. december 2017 meddelt 124 afslag på førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændinge- lovens § 9 b, stk. 1. Afslagene opgjort på månedsbasis fremgår af nedenstående tabel:

Afslag på ansøgning om humanitært ophold

11. december – 31. december 2016	15
Januar 2017	16
Februar 2017	0
Marts 2017	9
April 2017	5
Maj 2017	11
Juni 2017	12
Juli 2017	4
August 2017	5
September 2017	7
Oktober 2017	19
November 2017	18
1. december – 11. december 2017	3
I alt	124

11. januar 2018

Koncernøkonomi
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18080
Akt-id 349710

Rigspolitiet har oplyst, at Nordsjællands Politi på baggrund af en manuel gennemgang af de 124 sager har oplyst, at der pr. 27. december 2017 er effektueret udsendelse (rejst selv, påset eller ledsaget) i 35 sager, samt at der er registreret udrejse i yderligere to sager, hvor der ikke er oprettet en udsendelsessag hos Nordsjællands Politi.

Udlændinge- og Integrationsministeriet kan på baggrund af en manuel gennemgang oplyse, at der er registreret en afgørelse om administrativ udvisning eller udvisning ved dom i 21 ud af de 35 sager, hvor der er effektueret udsendelse – heraf er der sket administrativ udvisning i samtlige 21 sager, og der er endvidere registreret udvisning ved dom i tre af disse sager.

Opgørelsen vedrørende udsendelse er baseret på træk fra POLSAS og er behæftet med en vis usikkerhed, da POLSAS er et journaliserings- og sagsstyringssystem og ikke et egentligt statistiksystem. Tallene er således ikke endelige, og der kan forekomme efterregistreringer.

Opgørelsen vedrørende afslag på humanitært ophold for 2016 er endelig, opgjort på baggrund af registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem. Opgørelsen for 2017 er foreløbig, opgjort på baggrund af registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem pr. 11. december 2017. Opgørelsen vedrørende udvisning er baseret på en efterfølgende manuel gennemgang.

Generelt bemærkes, at de statistiske oplysninger er behæftet med usikkerhed, da udlændingssystemerne er opbygget som journaliserings- og sagsstyringssystemer og ikke som egentlige statistiksystemer.

Inger Støjberg

/

Anette Görtz

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 12. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 206 (Alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 206:

Vil ministeren oplyse, hvorfor ministeriet ikke har udskudt afgørelser i sager om humanitært ophold, hvor Paposhvili-dommen kunne have indflydelse på udfaldet af afgørelsen, og hvorfor effektivering af udsendelser ikke blev sat i bero, indtil dansk praksis var bragt i overensstemmelse med Paposhvili-dommen?

Svar:

Man kiggede i fagkontoret i april-maj 2017 indledende på dommen, og det var den umiddelbare opfattelse, at ministeriet i det væsentlige kunne videreføre gældende praksis på området – bortset fra i de såkaldte udelukkelsessager, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4.

Det var således den umiddelbare vurdering, at den gældende praksis for behandling af sager om humanitær opholdstilladelse var i overensstemmelse med dommen, herunder spørgsmålet om den eventuelle betydning af, hvorvidt en person havde faktisk adgang til behandling og medicin i hjemlandet.

Fagkontoret vurderede således, at der fortsat skulle meget til, førend der kan siges ikke at være faktisk adgang til en behandling, og dette smittede så at sige af på opfattelsen af, i hvilke tilfælde og hvordan man så nærmere skulle undersøge dette spørgsmål, inden der kunne træffes afgørelse.

Som følge heraf overvejede fagkontoret ikke nærmere spørgsmålet om en mere generel berostillelse af sager om humanitært ophold eller af sager om udsendelse.

Noget andet er, at der, som det også fremgår af Justitsministeriets redegørelse for praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse af 24. marts 2015, hvor området stadig lå i Justitsministeriet, UUI Alm. del Bilag 89 (2014-2015) (1. samling), allerede inden Paposhvili-dommen i helt særlige tilfælde har kunnet være behov for at undersøge spørgsmålet om faktisk adgang.

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18244
Akt-id 339505

På den baggrund har der således i perioden siden dommens afsigelse været tilfælde, hvor det i overensstemmelse med den oprindelige praksis har været vurderet, at sagen skulle undersøges nærmere for så vidt angår spørgsmålet om faktisk adgang.

Jeg kan endvidere oplyse, at fagkontoret i behandlingen af ansøgninger om humanitær opholdstilladelse, hvor der opstår spørgsmål om udelukkelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4, har været opmærksom på, at dommen kunne have betydning for sager af denne karakter.

Ministeriet har efterfølgende – og bagudrettet set på et for sent tidspunkt – nærmere fastlagt fortolkningen af dommen. Det har i den forbindelse vist sig, at der mere generelt i visse særlige sager om humanitær opholdstilladelse bør foretages yderligere sagsbehandlingsskridt, da dommen medfører en udvidet undersøgelsespligt i visse sager. Det betyder, at man i sager, der efter Paposhvili-dommen må anses for at være "other very exceptional cases", og hvor der på baggrund af udlændingens egne forhold er væsentligt grund til at tro, at der ikke er reel adgang til en behandling i hjemlandet, skal undersøge dette spørgsmål nærmere.

Da det stod klart for ministeriet, at dommen fører til, at der fremover vil være behov for at undersøge visse sager i et større omfang, end vi hidtil har gjort, og at der således er sager, der ikke er behandlet i overensstemmelse hermed, gik vi i gang med at inddæmme konsekvenserne og begynde at rette op herpå.

Ministeriet har således for det første besluttet at berostille området for humanitær opholdstilladelse. Alle, der har en verserende eller en afgjort sag, og hvor den justerede praksis muligvis vil kunne have relevans, vil blive meddelt en 4 ugers udsættelse af deres udrejsefrist, hvis de ikke allerede har lov til at opholde sig her i landet. Det tilkendegav vi på ministeriets hjemmeside d. 6. januar 2018.

For det andet har ministeriet nu manuelt gennemgået de sager, hvor der er truffet afgørelse efter afsigelsen af Paposhvili-dommen. Ministeriet har også gennemgået de sager, hvor der er sket udsendelse af Danmark efter dommen.

Ministeriet har i den forbindelse fundet frem til i alt foreløbigt 11 sager, hvor dommen kan have relevans, og hvor der derfor er grund til at se nærmere på sagen i lyset heraf.

I fire af sagerne befinder ansøger sig fortsat her i landet.

I syv af sagerne er ansøger udrejst eller udsendt. Ministeriet vil nu prøve at finde disse personer med henblik på at se på deres sag igen. I en af de syv sager er det allerede nu vurderingen, at sagen er omfattet af den ændrede praksis.

Endelig er der derudover én sag vedrørende udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 4, der er blevet taget op til fornyet behandling. Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 205 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 12. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 205 (alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 205:

Vil ministeren oplyse, om ministeriet siden Paposhvili-dommen den 13. december 2016 ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fulgt op på og sikret, at udviste udlændinge, der har fået afslag på humanitært ophold, har reelle behandlings- og overlevelsesmuligheder i hjemlandet? Har ministeriet kendskab til sager, hvor den udviste ikke har haft reelle behandlingsmuligheder efter hjemsendelsen og helbredsmæssigt lidt herunder? Hvilke tiltag har ministeriet generelt taget siden dommen for at sikre dette, og hvilke tiltag har ministeriet taget i de konkrete sager, hvor ministeriet er blevet bekendt med manglende reelle behandlingsmuligheder?

Svar:

Jeg har forstået spørgsmålet således, at der med *udviste* udlændinge sigtes til udlændinge, der er udelukket fra humanitær opholdstilladelse som følge af kriminalitet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4.

I den konkrete sag *Paposhvili mod Belgien* var Paposhvili udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse som følge af, at han havde begået kriminalitet i Belgien. De belgiske myndigheder undersøgte på den baggrund ikke, om den behandling, som Paposhvili havde brug for, var tilgængelig i hjemlandet. Selvom Paposhvili var udelukket fra opholdstilladelse på grund af, at han havde begået kriminalitet, fandt domstolen, at det ville have udgjort en krænkelse af EMRK artikel 3, hvis Paposhvili var blevet udsendt af Belgien, da de belgiske myndigheder ikke havde foretaget nogen undersøgelse eller vurdering af, hvilken risiko den pågældende i lyset af sine helbredsforhold og behandlingsmulighederne i Georgien ville blive udsat for i relation til risikoen for en behandling omfattet af EMRK art. 3, hvis han blev udsendt til Georgien.

Der er på samme måde efter dansk ret mulighed for at udelukke en udlænding fra opholdstilladelse, hvis pågældende har begået kriminalitet. Det følger således af

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18243
Akt-id 339502

udlændingelovens § 10, stk. 4, at en udlænding, der har indrejseforbud, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f, §§ 9 i-9 n eller 9 p, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4. Kravet om, at der skal være forløbet to år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er EU-borger, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 b (om ulovligt ophold), jf. § 10, stk. 4, 2. pkt.

Efter praksis vil en udlænding, som er udvist af Danmark ved dom med et indrejseforbud, således være udelukket fra at blive meddelt humanitær opholdstilladelse, hvis vedkommende ikke har været udrejst i to år.

Efter praksis har Udlændinge- og Integrationsministeriet hidtil som udgangspunkt ikke nærmere undersøgt sygdommens karakter samt tilgængeligheden af medicin i hjemlandet i de sager, hvor udlændingen er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 4.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har på baggrund af Domstolens dom fundet anledning til at justere praksis i forbindelse med behandling af sager, hvor der meddeles afslag på humanitær opholdstilladelse som følge af, at udlændingen er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 4, således at den stemmer overens med Domstolens dom.

På den baggrund er der ud fra en manuel gennemgang af denne type sager foreløbigt fundet 1 konkret sag, der nu er genoptaget til fornyet behandling.

Det bemærkes, at der ikke af dommen *Paposhvili mod Belgien* følger, at der skal gives en opholdstilladelse, hvis udlændingen ikke kan udsendes, da den pågældende som nævnt vil være udelukket fra opholdstilladelse. I stedet kan der blive tale om, at den pågældende må henvises til tålt ophold her i landet, eller at der skal foreligge en garanti, der sikrer dem behandling i hjemlandet, hvorefter udvisningen kan effektueres.

Ministeriet har i øvrigt ikke kendskab til sager, hvor udviste udlændinge ikke har haft reelle behandlingsmuligheder i hjemlandet.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

JUSTITSMINISTERIET

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 9. januar 2018
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Marie Rose-Maron
Sagsnr.: 2017-0032/40-0061
Dok.: 607507

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 207 (Alm. del), som Folketin-
gets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den
12. december 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Josephine Fock
(ALT).

Søren Pape Poulsen

/

Jan van Deurs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 207 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Vil ministeren med henvisning til artiklen på b.dk den 8. december 2017 ”Støjbergs ministerium syltede vigtig dom i månedsvis” oplyse, hvilket ministerium der normalt har ansvaret for, at dansk lov og praksis er i overensstemmelse med praksis fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol? Vil ministeren oplyse baggrunden for, at Justitsministeriet d. 3. marts 2017 – altså knapt 3 måneder efter dommen – bliver opmærksom på, at Udlændinge og Integrationsministeriet ikke har reageret på dommen?”

Svar:

Det er regeringens ansvar løbende at overvåge, om dansk ret til stadighed er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som fortolket af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I den forbindelse har hvert fagministerium ansvaret for, at ministeriets egen lovgivning og administrative praksis er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Der henvises til betænkning nr. 1546 om inkorporering mv. inden for menneskeretsområdet, side 36 ff.

Med det stillede spørgsmål og de samtidigt stillede spørgsmål nr. 208 og 209 anmodes der om Justitsministeriets vurdering af, hvorledes Udlændinge- og Integrationsministeriet har fulgt op på Menneskerettighedsdomstolens dom afsagt den 13. december 2016 i sagen Paposhvili mod Belgien. Jeg finder ikke, at Justitsministeriet bør gå nærmere ind i en sådan vurdering. Jeg skal i stedet henvide til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 9. januar 2018
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Marie Rose-Maron
Sagsnr.: 2017-0032/40-0062
Dok.: 607523

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 208 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. december 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Josephine Fock (ALT).

Søren Pape Poulsen

/

Jan van Deurs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 208 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Vil ministeren oplyse, om ministeren finder det acceptabelt at Udlændinge og Integrationsministeriet i første omgang ikke tager initiativ til selv at reagere på Paposhvilli-dommen, samt om ministeren finder det acceptabelt, at Udlændinge og Integrationsministeriet ikke prompte reagerer på Justitsministeriets henvendelse om nye retningslinjer fra EMD, der sandsynligvis har konsekvenser for dansk praksis?”

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 207.

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 9. januar 2018
Kontor: Statsrets- og Menneske-
retskontoret
Sagsbeh: Marie Rose-Maron
Sagsnr.: 2017-0032/40-0063
Dok.: 607539

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 209 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 12. december 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Josephine Fock (ALT).

Søren Pape Poulsen

/

Jan van Deurs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 209 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Finder ministeren det acceptabelt at Udlændinge og Integrationsministeriet ”ikke har haft tid” til at kigge på konsekvenserne af en dom fra EMD til trods for, at justitsministeriets konsulenter gentagende gange har anmodet Udlændinge og Integrationsministeriet om at agere på sagen?”

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 207.

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 15. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 220 (alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 220:

Hvornår blev ministeriet opmærksom på dommen i sagen Paposhvili mod Belgien?

Svar:

Fagkontoret i Udlændinge- og Integrationsministeriet bliver opmærksom på dommen Paposhvili mod Belgien den 3. marts 2017 i forbindelse med, at Justitsministeriet henledte kontorets opmærksomhed på dommen.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18459
Akt-id 340745

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 19. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 228 (alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 228:

Hvordan bliver ministeriet normalt bekendt med domme fra den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og danske domme, som kan have konsekvenser for praksis på ministeriets arbejdsområde?

Svar:

Udlændinge- og Integrationsministeriet søger løbende at følge med i relevant domspraksis såvel nationalt som internationalt.

Det må imidlertid erkendes, at der ikke indtil nu i departementet har været en fast procedure for, hvordan ministeriet skal følge med i sager, der indbringes ved, og domme, der afsiges af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Det er naturligvis beklageligt, og jeg har derfor taget skridt til, at det sikres, at der fastsættes klare procedurer for, hvordan ministeriet følger med i internationale domme.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at regeringen i oktober 2017 har besluttet en mere proaktiv dansk brug af tredjepartsindlæg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Dette indebærer, at alle sager, som behandles ved det såkaldte Storkammer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, fremover skal følges af Juridisk Specialudvalg, som Justitsministeriet er formand for, med henblik på at afgive indlæg til regeringen om, hvorvidt Danmark skal tredjepartsintervenere i klagesager mod andre medlemsstater, der verserer for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Udlændinge- og Integrationsministeriet er inddraget i udvalgets arbejde i disse sager, og der vil herigennem fra Udlændinge- og Integrationsministeriets side

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18584
Akt-id 342051

være et øget fokus på sager af principiel karakter ved Storkammeret fra et meget tidligt tidspunkt.

Det giver dels mulighed for, at ministeriet løbende kan følge principielle sager ved Storkammeret, dels at vi kan overveje, om der er behov for, at Danmark tredjepartsintervenerer i sager mod andre lande, som vurderes at kunne have væsentlig betydning for dansk lovgivning.

Det bemærkes i øvrigt, at Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejder et fælles notat om internationale domme mv., der er baseret på en systematisk overvågning af relevant international praksis på det asylretlige område.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Til Udlændinge- og Integrationsudvalget

Udvalget har kaldt mig i samråd (samråd M) den 11. januar 2018 om humanitære opholdstilladelser og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 13. december 2016 i Paposhvili mod Belgien.

Som det fremgik af Udlændinge- og Integrationsministeriets nyhed af 6. januar 2018, som jeg tidligere har oversendt til udvalgets orientering, har Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderet, at der på baggrund af Paposhvili-dommen er behov for at justere den hidtidige praksis for behandlingen af sager om humanitært ophold, således at ministeriet i højere grad end i dag i sager, hvor en udlænding lider af en meget alvorlig sygdom, og hvor der er væsentlig grund til at tro, at der ikke er faktisk adgang til en behandling i hjemlandet, undersøger dette spørgsmål nærmere, inden der træffes afgørelse om humanitær opholdstilladelse.

Ministeriet tilkendegav endvidere, at det nærmere indhold af denne justering af ministeriets praksis og den praktiske udmøntning heraf vil blive fastlagt i et notat, der offentliggøres på www.nyidanmark.dk snarest.

Indholdet af et sådant notat vil i al væsentlighed skulle være overensstemmende med det, der vil udgøre en fyldestgørende besvarelse af spørgsmål UUI nr. 665, 666 og 668.

Notatet vil skulle afspejle Danmarks forpligtelser som medlem af Europarådet og den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og notatet skal således afstemmes med Justitsministeriet, inden det kan offentliggøres.

Det har meget beklageligt ikke været muligt for Udlændinge- og Integrationsministeriet at forelægge udkast til besvarelse af de nævnte spørgsmål for Justitsministeriet tids nok til, at Justitsministeriet inden samrådet har kunnet vurdere udkastet.

Den endelige besvarelse af UUI 665, 666 og 668 er derfor ikke oversendt til udvalget inden samrådet, men det forventes oversendt snarest.

11. januar 2018

Humanitært ophold og udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 5755
Akt-id 351090

Jeg vil dog – uanset dette – på samrådet kunne redegøre for Udlændinge- og Integrationsministeriets hidtidige håndtering af dommen og således besvare spørgsmål M.

Med venlig hilsen

Inger Støjberg

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 19. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 229 (Alm. del) efter ønske fra Josephine Fock (ALT) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 229:

Hvornår blev ministeriet første gang bekendt med den afsagte dom Paposhvili mod Belgien? Hvornår begynder ministeriet at sagsbehandle i overensstemmelse med dommen.

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 220 (Alm. del) og til udlændinge- og integrationsministerens brev af dags dato til udvalget om spørgsmålene nr. 665, 666 og 668 (Alm. del) (2016-2017) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 18587
Akt-id 342067

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 235 (Alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 235:

Vil ministeren redegøre for i hvilket omfang, der på baggrund af dommen Paposhvili mod Belgien fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol af 13. december 2016 blev foretaget en foreløbig vurdering af, om dommen gav anledning til at sætte verserende sager om humanitær opholdstilladelse i bero, mens ministeriet foretog den juridiske vurdering af dommens konsekvenser for dansk praksis for meddelelse af humanitære opholdstilladelser?

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 206 (Alm. del) og til udlændinge- og integrationsministerens brev af dags dato til udvalget om spørgsmålene nr. 665, 666 og 668 (Alm. del) (2016-2017) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 19036
Akt-id 345912

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 236 (Alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 236:

Vil ministeren oplyse, om dommen Paposhvili mod Belgien af 13. december 2016 gav Udlændingeministeriet anledning til umiddelbart at administrere verserende sager om humanitær opholdstilladelse anderledes, mens ministeriet foretog en nærmere juridisk vurdering af dommens betydning for dansk praksis? Samt såfremt dette ikke var tilfældet bedes ministeren nærmere redegøre for hvorfor?

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 206 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 19037
Akt-id 345913

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 237 (Alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 237:

Vil ministeren oplyse, om ministeren har fået forelagt en indstilling om, at visse verserende sager om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b burde sættes i bero, mens ministeriet foretog en nærmere juridisk vurdering af dommens betydning for meddelelse af humanitær opholdstilladelse samt oplyse, hvornår ministeren første gang blev bekendt med dommen i sagen *Paposhvili mod Belgien* fra EMD?

Svar:

Jeg bliver den 5. april 2017 stillet fire folketingsspørgsmål, der henviser til dommen afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 13. december 2016 i sagen *Paposhvili mod Belgien*; UUI nr. 665-668 (Alm. del) (2016-2017).

Disse spørgsmål besvares først foreløbigt den 19. oktober 2017.

Den 25. april 2017 modtager Udlændinge- og Integrationsministeriet en pressehenvendelse angående dommen, som jeg bliver gjort bekendt med sammen med en indstilling fra fagkontoret om, at det endnu er for tidligt at sige noget om dommens betydning for praksis for meddelelse af humanitær opholdstilladelse, og at det skal vurderes nærmere.

Jeg har ikke fået forelagt en indstilling om, at sager om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b skal sættes i bero i anledning af dommen.

Om den nærmere baggrund herfor kan jeg henvise til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 206 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 19038
Akt-id 345914

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 21. december 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 239 (Alm. del) efter ønske fra Mattias Tesfaye (S) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 239:

Vil ministeren redegøre for, hvad der er ministeriets normale praksis for overvågning og håndtering af de domme, der bliver afsagt af EMD på Udlændingeministeriets ressortområde, herunder praksis for at vurdere eventuel berostillelse af konkrete sager på baggrund af en dom samt processen og tidsperioden i forhold til at foretage en nærmere juridisk vurdering af en doms betydning for dansk udlændingeret, herunder Justitsministeriets rolle i den forbindelse?

Svar:

Der henvises til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 206 og 228 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft

11. januar 2018

Humanitært ophold og
udsendelser
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 19040
Akt-id 345916

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 8. januar 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 287 (alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 287:

Hvor mange personer er meddelt afslag på en ansøgning om humanitært ophold efter udlændingelovens paragraf 9 b i perioden fra afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Paposhvili mod Belgien den 13. december 2016 til dags dato, hvor mange af disse har – frivilligt eller ufrivilligt – forladt Danmark, og hvor mange af disse ville efter ministeriets vurdering være berettiget til humanitært ophold, hvis de danske myndigheder fulgte den praksis, der følger af Paposhvili-dommen?

Svar:

Indledningsvist skal det bemærkes, at det som følge af fristen for besvarelsen af spørgsmålet ikke har været muligt at indhente og validere oplysninger om afslag på ansøgning om humanitært ophold og udsendelse for perioden 12. december 2017-8. januar 2018.

Der er i perioden 14. december 2016-11. december 2017 meddelt 124 afslag på førstegangsansøgninger om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

Rigspolitiet har oplyst, at Nordsjællands Politi på baggrund af en gennemgang af de 124 sager har oplyst, at der pr. 27. december 2017 er effektueret udsendelse (rejst selv, påset eller ledsaget) i 35 ud af de 124 sager, hvor der er meddelt afslag.

Afslagene samt oplysninger om effektuerede udsendelser opgjort på månedsbasis fremgår af nedenstående tabel:

Periode	Afslag efter § 9 b, stk. 1	- Heraf effektueret udsendelse
11. december – 31. december 2016	15	0
Januar 2017	16	11

11. januar 2018

Koncernøkonomi
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2018 - 474
Akt-id 349903

Februar 2017	0	0
Marts 2017	9	2
April 2017	5	2
Maj 2017	11	4
Juni 2017	12	0
Juli 2017	4	2
August 2017	5	2
September 2017	7	0
Oktober 2017	19	5
November 2017	18	5
1. december – 11. december 2017	3	2
I alt	132	35

Rigspolitiet har endvidere oplyst, at yderligere to personer er registreret som udrejst i CPR-registreret, men at Nordsjællands Politi ikke har registreret en udsendelsessag på de pågældende, ligesom Nordsjællands Politi ikke har bistået ved de to personers udrejse.

Der er ikke nødvendigvis sammenhæng mellem tidspunktet for afgørelsen om humanitært ophold og den effektuerede udsendelse.

Opgørelsen vedrørende udsendelse er baseret på træk fra POLSAS og er behæftet med en vis usikkerhed, da POLSAS er et journaliserings- og sagsstyringssystem og ikke et egentligt statistiksystem. Tallene er således ikke endelige, og der kan forekomme efterregistreringer.

Opgørelsen vedrørende afslag på humanitært ophold for 2016 er endelig, opgjort på baggrund af registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem. Opgørelsen for 2017 er foreløbig, opgjort på baggrund af registreringer i udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem pr. 11. december 2017.

Generelt bemærkes, at de statistiske oplysninger er behæftet med usikkerhed, da udlændingssystemerne er opbygget som journaliserings- og sagsstyringssystemer og ikke som egentlige statistiksystemer.

Ministeriet har nu manuelt gennemgået de sager, hvor der er truffet afgørelse efter afsigelsen af Paposhvili-dommen. Ministeriet har også gennemgået de sager, hvor der er sket udsendelse af Danmark efter dommen.

Ministeriet har i den forbindelse fundet frem til i alt foreløbigt 11 sager, hvor dommen kan have relevans, og hvor der derfor er grund til at se nærmere på sagen i lyset heraf.

I fire af sagerne befinder ansøger sig fortsat her i landet.

I syv af sagerne er ansøger udrejst eller udsendt. Ministeriet vil nu prøve at finde disse personer med henblik på at se på deres sag igen. I en af de syv sager er det allerede nu vurderingen, at sagen er omfattet af den ændrede praksis.

Endelig er én sag vedrørende udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 4, blevet taget op til fornyet behandling.

Ministeriet har endnu ikke haft lejlighed til at gennemgå sager vedrørende en gruppe af udlændinge, som har fået afslag på en sag om humanitært ophold før dommen, men som fortsat befinder sig her i landet. Det kan være sager, hvor folk har været i udsendelsesposition meget længe, og hvor de helbredsforhold, der oprindeligt forelå i sagen om humanitært ophold, ikke længere er de samme. Disse sager vil også blive fremfundet og gennemgået, og indtil dette er sket, følger ministeriet med i politiets aktuelle udsendelseslister for dermed at sikre, at ingen bliver udsendt, uden at ministeriet har haft mulighed for at vurdere, om den justerede praksis kan have relevans for deres sager.

Ministeriet har desuden lagt en nyhed på vores hjemmeside og nyidanmark.dk om muligheden for at rette henvendelse til myndighederne, hvis man selv mener at have en sag, der er omfattet af den justerede praksis.

Der er tale om en manuel gennemgang af et stort antal sager, og at tallene derfor må tages med et vist forbehold. Der er i sagens natur altid en vis usikkerhed forbundet med en sådan manuel gennemgang. Det kan således ikke udelukkes, at der vil kunne være flere sager, hvor ministeriet vil skulle vurdere dommens betydning, hvilket også er medvirkende til, at ministeriet i nyheden af 6. januar 2018 oplyser, at man kan kontakte myndighederne, hvis man mener, at man er omfattet af dommen, men ikke hører noget fra myndighederne.

Inger Støjberg

/

Anette Görtz

Ministeren

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 5. april 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 667 (Alm. del) efter ønske fra Johanne Schmidt-Nielsen (EL) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares endeligt.

Spørgsmål nr. 667:

Har ministeriet i 2016 givet afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, som er i strid med den praksis, der udtrykkes i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Paposhvili mod Belgien af 13. december 2016?

Svar:

Den Europæiske Menneskeretsdomstols dom i *Paposhvili mod Belgien* har betydning for de afgørelser, som Udlændinge- og Integrationsministeriet har truffet efter den 13. december 2016, hvor dommen bliver afsagt.

Der er derfor ikke truffet afgørelser inden den 13. december 2016, som strider mod praksis efter dommen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har på baggrund af en manuel gennemgang af de sager, ministeriet har afgjort i perioden mellem den 13. og 31. december 2016 ikke umiddelbart kunne identificere sådanne særlige sager, som er omfattet af dommen.

Noget andet er, at dommen reelt også kan være relevant for sager, hvor der er sket faktisk udsendelse efter den 13. december 2016 af udlændinge, der måtte have en afgjort eller verserende sag om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

11. januar 2017

Udlændingeafdeling
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2017 - 5757
Akt-id 221630

Jeg vil på samrådet den 11. januar 2018 nærmere redegøre for de tiltag, som ministeriet har taget i forhold til disse sager.

Inger Støjberg

/

Frederik Gammeltoft